

BÍRÓ TÍMEA

A leégett házakból

mint sarkokban megbúvó porcicákat
négykézláb szedegetem az emlékeket
és elszomorít hogy nem elég
a heti nagytakarítás és az erőteljes steril behatolás a fa testébe
hogy a térdkalácsban idővel milyen ösztönös a kopás
mindig rácsodálkozom hogy mennyien vagytok
a tüdőre mint fehér lepedőre alattomosan rátelepszik a por
kétségbeejtően rövid életű a patyolattisztaság
a léleknek folyton szétfeszítitek a szárnyát és
végigkopogtatjátok a sűrűn megpakolt csigolyákat
hogy kihúzva magukat szaporán suhanjanak át a múlt
emlékművei fölött csakhogy a leégett házakból felfelé
szálló füsttel nem számol senki hogy abban mennyire nehéz
haladni
ahogy szobáról szobára ürülnek a sarkok
úgy lesz bennem sűrűbb és átláthatatlan a táj
forog bennem egy tartósított szülői ház

Szilánkos

test nélküli kabátok hevernek a padláson
létrafokokon megközelített ürességek
a leszakadt gombok mint kihullott fogak szempillák
hajszálak egymásra hányva a fiókkoporsó sötétjében

a ki nem mondott bocsánatkérések szülte szorításból
a patkányok mind elmenekültek hátra se néztek
néhány félrecsúszott cserép között beesik az eső
de képtelen tisztára mosni az itt ragadt életképeket

tologatom ezt a vashordót
fémlemezek közé zárt életem
egyharmada hamu a koraszülött halottaim után
egy másik része félelem
a harmadik meg az árvaházak kanálcsörgése

elképzelek egy házat amibe nem jönnek megnézni
a rendet és hogy van-e főtt étel mert nálunk
a nagykesnek a fiókban a helye és miután
kifizettük a lakbért nem verjük a fejünket
a falba hogy legyen már mindennek vége

vérképek villanyszámla megannyi tartozás
mínuszban a mínuszban igazi tél van
betömöm a lyukat befoltozom a lyukat
amin kilátok amin kiáltok